

γουργήδικος ἐπίθ. οὐγουργήδικος Κωνπλ. οὐγουργή-
δικους Θράκ. (Σηλυβρ.) ὀγουργήδικος Κωνπλ.—Λεξ. Πε-
ρίδ. Βυζ. Μπριγκ. ὀγουργήδικους Θράκ. (Σηλυβρ.) γουργ-
λούδικος Μεγίστ. Νάξ. —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.
γουργλούθ'κους Μακεδ. (Δρυμ.) ὀγουργήδικος Λεξ. Μπριγκ.
'ογουργήδικος Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ογουργήθ'κους Θράκ. ('Αδρια-
νούπ.) οὐγουργήδικους Μακεδ. γουργήδικος 'Ανδρ. 'Ηπ.
(Πάργ.) Κρήτ. Κῶς (Πυλ.) Λέρ. Μεγίστ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.
Σαγκρ.) Χίος (Βροντ.) —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.
γουργήδ'κος Σκυρ. γουργήδ'κους Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Θράκ.
('Αμόρ.) Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Κοζ.) Σκυρ. Στερελλ. (Αί-
τωλ. 'Ακαρναν.) Τῆν. ('Ιστέρν.) γουργήδικος Κάρπ. Κάσ. Κῶς
(Καρδάμ.) γουργήδικος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ὀγουργήδικους
Θράκ. (Σηλυβρ.) γουργήτικος Εὐβ. (Βρύσ.) 'Ηπ. Νάξ. Πε-
λοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Μεσσην.) —Λεξ. Πρω. Δημητρ.
γουργήτ'κους 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ πληθ. τοῦ ἐπιθ. γουργήδης καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός. Οἱ διὰ τοῦ τ τύποι γουργ-
λήδικος — γουργλήτ'κους ἀναλογικ. πρὸς τὰ ἄλ-
λα εἰς -ίτικος ἐπίθετα.

Ὁ φέρων, ὁ προκαλῶν γούρι, καλὴν τύχην, ὁ αἰσιος ἐνθ'
ἀν.: Γουργήδικη 'χεις κι ὅ,τι κι ἄνε γάμης βγαίνει σέ καλὸ
Κρήτ. (Μαλάκ.) Γουργήδικο κοπέλι 'ναι καὶ φέρε το νὰ μᾶσε
κάμῃ τὸ ποδαρικό νὰ πάῃ ὁ μῆνας καλὰ αὐτόθ. Γουργήδικο
ν-δὸ σπῖτι Λέρ. 'ογurgήδ'κ'τονε τὸ μωρὸ 'γὰ τὸ σάδουλό του
(σάδουλος = ὁ ἀνάδοχος) Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὰ παιδιὰ τὰ
'βρα γουργήδ'κα Τῆν. ('Ιστέρν.) Γουργήτικα λεφτὰ Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) Γουργήτικο ἀπάντημα αὐτόθ. Γουργήτιση
μέρα Εὐβ. (Βρύσ.) Τὸ γαιδούρι ἐναι γουργήδικο Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) Γουργήτικον ἦτον δὲ ποαρικό σας Κῶς (Καρ-
δάμ.) Τοῦ πέταλον ἀπ' τ' ἄλουγον εἶμι γουργήδ'κον Θεσσ.
(Τσαγκαρ.) Πᾶρ' του, εἶμι γουργήτ'κον Μακεδ. (Χαλκιδ.)
Πρᾶμα γουργήτ'κον Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Οἱ ν-γιόνυφ-φοι
'ς τῇ γ-γύρα σύρουνσι κ-καλὰ τὸ 'εξίό-τ-τον πόι, γιὰ νὰ 'ναι
ὁ 'άμος τως γουργήδικος καὶ γιὰ τοὺς λεύτερους (γύρα = ἡ
κυκλικὴ κίνησις τῶν νεονύμφων, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ψάλλει τὸ «Ἡ-
σαῖα χόρευε...») Κάρπ. || Φρ. Γουργήτ'κον νὰ γέν' (εὐχὴ,
εἶθε νὰ ἀποβῇ προάγγελος αἰσίου πράγματος) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Συνών. γουργήδης, γουργλήδικος, γουργ-
λήτικος, καλομάζαρος, καλοπίχερος, κα-
λόμοιρος, καλότυχος, μπαχτλήτικος, τυ-
χερός, χειρικόρης, ἀντίθ. γρουσουζής, τσι-
φτελής.

γουργῆς ἐπίθ. ὀγουργοὺς Κρήτ. (Μεραμβ.) Λυκ. (Λι-
βύσσ.) ὀγουργοὺς Λυκ. (Λιβύσσ.) γουργοὺς Κρήτ. Λέσβ.
(Μανταμάδ.) οὐγουργῆς Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. ὀγουργῆς
'Αδριαμ. Κρήτ. 'Ιων. (Κρήν. κ. ἄ.) Κωνπλ. Πόντ. (Τραπ.)
Προπ. ('Αρτάκ.) —Λεξ. Μπριγκ. ὀγουργῆς Ρόδ. γουργῆς
κοιν. ὀγουργῆς 'Ηπ. (Πάργ.) γουργῆς Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) —Λεξ. Δημητρ. βουργῆς Θήρ. Θηλ. οὐγουργήδ'σσα
Θράκ. (Μάδυτ.) ὀγουργήδισσα Ρόδ. βουργήδ'σσα Θράκ.
(Μάδυτ.) ὀγουργήδισσα Ρόδ. βουργήδισσα Θήρ. ὀγουργήδισσα
Πόντ. (Τραπ.) ὀγουργίνα Κρήτ. γουργοῦ Λεξ. Δημητρ.
γουργήδισσα Θήρ. Κῶς (Πυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.)
—Λεξ. Δημητρ. γουργήτισσα Μέγαρ. Πελοπν. Οὐδ. οὐγουργ-
λήδ'κον Θράκ. (Μάδυτ.) ὀγουργήδικον Πόντ. (Τραπ.) ὀγург-
λήδικο Ρόδ. ὀγουργλιν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουργήτικο Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν. κ. ἄ.) γουργήτικο Μέγαρ. γουργήτ'κον
Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βουργήδικο Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *u ğ u r l u* = τυχερός.

1) Γουργήδικος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., κοιν.
καὶ Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Κάτσε κοντά μου ποῦ 'σαι γουργ-
λῆς καὶ θὰ κερδίσω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) "Ελα σήμερα νὰ βῆς
πρῶτος, ποῦ 'ναι βουργήδικο τὸ ποδαρικό σου Θήρ. 2) Ὁ
ἐχὼν δι' ἑαυτὸν εὖνον τὴν τύχην, ὁ τυχερός κοιν. καὶ Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.): Αὐτὸς ἐναι γουργλῆς, τοῦ 'ρχοδαὶ ὅλα δεξιὰ
Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γουργλῆς ἄθρωπος, πάδα του κερδίζει,
ὅ,τι δουλειὰ κι ἀνὲ βάλῃ βροστά του Κρήτ. (Μαλάκ.) "Αμα
τέλειωρι, ἤθιλι νὰ τὰ μοιράσ' (ἐνν. τὰ κομμάτια τῆς βασιλό-
πιττας) τσι νὰ δοῦν ποῦ θὰ βριθῇ γ- ἢ παρᾶς. "Ετσους πλιά
ἦδαν γ- ἢ γουργλοὺς ἔτσειν'ς τσ'χρονιᾶς Λέσβ. (Μανταμάδ.)
|| Φρ. Ὁγουργλιν καὶ γατεμλὲν (καλορρίζικον καὶ εὐτυχι-
σμένον) εὐχὴ πρὸς νεονύμφους) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών.
τυχερός, ἀντίθ. ἄτυχος.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργλῆς καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν. Πειρ.
Μακεδ. Στερελλ. Χίος.

γουργήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουργήσιους Μακεδ. (Βλάστ.
Δαμασκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γουργήδης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ή-
σιος.

Γουργήδης 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.

γουργίτης ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Μεσσην.
Τριφυλ.) γουργίτης Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γουργήδης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίτης.

1) Γουργήδης 1, τὸ ὅπ. βλ., Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν.
(Κάμπος Λακων.): Γουργίτης ἦταν αὐτὸς ποῦ μοῦ 'κανε
σεφτέ Κάμπος Λακων. 2) Γουργήδης 2, τὸ ὅπ. βλ., Πε-
λοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.): Ἐσὺ πάντοτε ἦσουν γουργίτης
Τριφυλ.

γουργούκι τό, ἐνιαχ. 'ογurgούκ' Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *u ğ u r l u* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-οῦκι.

'Η εὖνοια, ἡ τύχη ἐνθ' ἀν.: Φρ. Τοῦ πααῖν' 'ογurgούκ' (=τοῦ
ἐρχονται τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις εὐνοϊκῶς) Μακεδ.
(Βλάστ.) Τοῦ γύρ'σι 'ογurgούκ' (συνών. μετ' τὴν προηγουμ.)
αὐτόθ.

γούρνα ἡ, κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Γούρτον.
Μισθ. Σινασσ. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. Τραπ.)
Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ.) βούρνα Κάρπ. ('Ελυμπ.
Μεσοχώρ.) Κάσ. Κύπρ. (Αἰγιαλ. Καλοπαναγιώτ. Λευκωσ.
Μένουκ. Μουτουλ. Πάφ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ. ἄ.) Νίσυρ.
Ρόδ. Τῆλ. κούρνα Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) σγούρνα Ζάκ. (Κα-
ταστάρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Μουστάκ. Χαν.) Μακεδ.
(Κοζ.) Πελοπν. ('Αρεόπ. 'Αναβρ. 'Αρν. Βερεστ. Γεράκ.
Γέρμ. Ζελίν. Καλάβρυτ. Καμίν. Κάμπος Λακων. Καρδάμ.
Κίτ. Λάγ. Λαγκάδ. Λακων. Λεῦκτρ. Λογγ. Λυγερ. Μάν.
Μελιγαλ. Μεσσην. Μονεμβασ. Νεάπ. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἰτυλ.
Πάλυρ. Παππούλ. Πλάτσ. Πραστ. Πυλ. Τριφυλ.) Προπ.
(Κύζ. Μηχαν. Πάνορμ.), γούρνα Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.
κ. ἄ.) 'ούρνα Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ.) σγούρνα
'Αντίπαξ. 'Ερεικ. Κερκ. Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. γρούνα 'Ι-
θάκ. Πληθ. κούρνας, τὰ Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γούρνα. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 105.
2, 286 καὶ Einleit., 91. Ὁ τύπ. γούρνα εἰς Σχολ.
'Οδυσσ. ζ 40 «πλυνοί' οἱ λίθοι ἐν οἷς πλύνουσιν... οἱ τόποι
ἐν οἷς πλύνουσι τὰ ἱμάτια, γούρναι» καὶ εἰς Δουκ. «γούρνα»

